

Apoštolský list *motu proprio* Svatého otce Františka „Jako milující matka“

Jako milující matka církev miluje všechny, ale opatruje a chrání se zvláštní láskou ty nejmenší a nejbezbrannější; jedná se o úkol, který sám Kristus svěřuje celému křesťanskému společenství. Církev si je toho vědoma a pečlivě se věnuje ochraně dětí a zranitelných dospělých.

Úkol chránit a pečovat přináleží celé církvi, ale má se vykonávat zvláště prostřednictvím jejich pastýřů. Proto diecézní biskupové a eparchové a ti, kdo mají zodpovědnost za některou místní církev, se musí se zvláštní horlivostí věnovat ochraně těch, kdo z lidí jim svěřených patří k těm nejslabším.

Kanonické právo již stanovuje možnost odvolání z církevního úřadu „z vážných důvodů“; týká se to i diecézních biskupů, eparchů a těch, kdo jim jsou právně postaveni naroveň (srov. kán. 193 §1 CIC; kán. 975 §1 CCEO). Předkládaným listem mám v úmyslu upřesnit, že mezi uvedené „vážné důvody“ patří i nedbalost biskupů při výkonu jejich úřadu vzhledem k případům sexuálního zneužívání mladistvých a zranitelných dospělých, jak je stanoveno v *motu proprio Sacramentorum Sanctitatis Tutela* vydaném svatým Janem Pavlem II. a upraveném mým milovaným předchůdcem Benediktem XVI. V takových případech se bude dodržovat následující postup.

Článek 1

§ 1. Diecézní biskup nebo eparcha anebo ten, kdo má být i jen dočasnou zodpovědnost za některou místní církev anebo společenství věřících jí postavené naroveň ve smyslu kán. 368 CIC a kán. 313 CCEO, může být právoplatně odvolán ze svého úřadu, jestliže by z nedbalosti vykonával nebo opomíjel skutky, které by přivodily druhým vážnou škodu, ať už se jedná o fyzické osoby anebo o komunitu ve svém celku. Škoda může být fyzická, morální, duchovní nebo majetková.

§ 2. Diecézní biskup nebo eparcha může být odvolán pouze tehdy, pokud objektivně a velmi vážným způsobem selhal při své péči, jež se od něj vyžaduje při vykonávání jeho pastýřského úřadu, a to i tehdy, pokud není na jeho straně vážná vina morální.

§ 3. V případě, kdy se jedná o zneužívání mladistvých anebo zranitelných dospělých, je to dostačující pro to, aby selhání v péči bylo vážné.

§ 4. Diecéznímu biskupovi a eparchovi jsou postaveni naroveň vyšší řádoví představení řeholních institutů a společností apoštolského života papežského práva.

Článek 2

§ 1. Ve všech případech, kdy se objeví vážné indicie toho, o čem pojednává předcházející článek, může kompetentní kongregace Římské kurie zahájit v této věci šetření; zainteresovanému o tom podá zprávu a poskytne mu možnost předložit dokumenty a svědectví.

§ 2. Biskup dostane možnost se hájit a bude ji moci využít za pomoci právně poskytovaných prostředků. Budou mu sděleny všechny postupné kroky zkoumání a vždy mu bude dána možnost setkat se s představenými kongregace. Takovéto setkání, pokud nevzejde z iniciativy biskupa, bude navrženo samotným dikasteriem.

§ 3. V návaznosti na argumenty předložené biskupem může kongregace rozhodnout o dodatečném šetření.

Článek 3

§ 1. Dříve než kongregace přijme své rozhodnutí, může se příležitostně setkat s dalšími biskupy nebo eparchy patřícími k biskupské konferenci nebo k biskupské synodě církve *sui iuris*, k níž patří i zainteresovaný biskup nebo eparcha; cílem toho je diskuse o případu.

§ 2. Kongregace přijímá rozhodnutí, když se sejde na svém řádném zasedání.

Článek 4

Pokud bude kongregace považovat odvolání biskupa za vhodné, stanoví podle okolností případu, zda:

1. vystaví v co nejkratší možné době odvolávací dekret;
2. bratrsky vyzve biskupa, aby ve čtrnáctidenní lhůtě předložil svou demisi. Pokud biskup ve stanovené lhůtě neodpoví, může kongregace vystavit odvolávací dekret.

Článek 5

Rozhodnutí kongregace, o němž pojednávají čl. 3-4, musí být předloženo ke zvláštnímu schválení Svatému otci, jemuž k přijetí definitivního rozhodnutí bude nápomocno příslušné kolegium právníků ustavené k tomuto účelu.

Nařizuji, aby vše, co jsem rozhodl tímto apoštolským listem vydaným jako *motu proprio*, bylo dodržováno ve všech jeho částech bez ohledu na jakákoli opačná ustanovení, i kdyby byla hodna zvláštní zmínky, a stanovuji, aby to bylo publikováno mezi oficiálními dokumenty v *Acta Apostolicae Sedis* a vyhlášeno v deníku *Osservatore Romano*, se vstupem v platnost dne 5. září 2016.

Ve Vatikánu dne 4. června 2016

FRANTIŠEK